

[Aksel Larsen.]

Det er kortfattet, det er koncentreret, men jeg kan ikke se andet, end at det er en korrekt fremstilling af situationen og af den danske foreløbige kapitulation.

Det er situationen, og nu vil man altså her i dag i tinget give regeringen ikke alene syndsforladelse, idet man henviser til en dagsorden fra 1967 og med klædelig beskedenhed tier stille om den periode, hvor vi førte nordiske forhandlinger, og hvor folkettingen vedtog helt andre dagsordener, men nu vil man give regeringen fuld magt til at underskrive en tiltrædelsestraktat, som ikke er forfattet endnu, en traktat, hvis indhold folkettingen ikke kender, som regeringen ikke engang kender.

Ja, når det er sket — og jeg tvivler ikke om, at når flertallet har tilsluttet sig en sådan formuleret dagsorden på forhånd, så vil den også blive vedtaget, og det vidner kun om den ufattelige letfærdighed, hvormed man optræder, at man giver regeringen fuld magt til at underskrive et dokument, der ikke er forfattet endnu — når det altså er sket, så regner regeringen og dens støttepartier — jeg ved ikke, om de er støttepartier i denne sag, eller om de er pacemakere — med til foråret her i folkettingen at få vedtaget en lov om overladelse af danske myndigheders beføjelser til Kommissionen, Rådet og Domstolen i Bruxelles. Man vil formentlig se stort på, at dette ikke som foreskrevet i grundloven vil ske i nærmere bestemt omfang, men praktisk talt ubegrænset.

Jeg tvivler ikke om, at flertallet i denne sal i et så livsvigtigt anliggende vil optræde efter Peter Adler Albertis læresætning: I Danmark kan man gøre alt, når blot man gør det.

Men jeg vil da sige, at jeg er ikke i tvivl om, at grundlovens § 20 ikke giver hjemmel for i det omfang, man her påtænker, at overlade danske myndigheders beføjelser til myndigheder uden for landets grænser. Jeg tvivler ikke om, at det, man her forbereder, er absolut grundlovsstridigt, men jeg er ganske klar over, at uanset hvilke juridiske argumenter der kunne anføres, vil man en øjet eller blindt følge det spor, man er trådt ind på.

Så er der altså kun det at regne med, at bag alle paragraffer, bag al jura og bag fol-

kettingen står befolkningen, og det kan jo godt være, at den har en anden opfattelse.

Hvad man videre vil, det er, at man vil revidere snart sagt alle betydningsfulde danske love, for det kræver fællesmarkedet jo, fællesmarkedet kræver, at vore love skal harmonere med Romtraktaten og de andre fællesmarkedstraktater samt med de mange tusinde beslutninger og forordninger, der allerede foreligger fra Råd og Kommission, plus de ekstra mange, som kommer.

Endelig vil man gøre målet fuldt, man vil foreslå og håber at få vedtaget en særlig lov, hvorved det fastslås, at dele af fællesskabsretten skal gøres til gældende ret i Danmark. Det har ikke været sagt før, men det forbavser mig ikke; nu er det altså sagt fra regeringens side og godkendt af 3 andre fællesmarkedspartier, at vi skal have romerretten indført her i landet, denne romerret, som ellers aldrig nåede længere end til Rendsburg.

Jeg er ganske klar over, at de fire fællesmarkedspartier i deres majoritet her i salen og i de enkelte partier er temmelig ligeglade med, hvordan det går med Danmarks frihed og selvstændighed; den taler de ikke om, de taler kun om økonomi og materielle forhold. Men de ved alligevel, at her i folkettingen kan de ikke monstre den i grundloven krævede majoritet på fem sjettedele af tingets medlemmer for prisgivelse af vor bestemmelsesret over egne anliggender. Det er jo derfor, de har foranlediget en folketingsbeslutning om, at den endelige afgørelse skal træffes ved folkeafstemning, idet de snildt vil anvende en grundlovsparagraf om afkræftende folkeafstemninger til at foranstalte en bekræftende folkeafstemning. Hvis folkeafstemningen kommer til at foregå som planlagt af de fire partier, kan det sådan set være nærmest ligegyldigt, om der overhovedet bliver afgivet ja-stemmer, for ved en folkeafstemning af den art tæller sofavælgerne som ja-stemmer. Det, det drejer sig om, er, at uanset om der overhovedet ikke afgives ja-stemmer for fællesmarkedet ved den folkeafstemning, de fire partier planlægger, så vil dansk indmeldelse i fællesmarkedet være vedtaget, hvis der ikke er mindst 1,1 mill. vælgere, der direkte, positivt, stemmer nej.

Jeg vil naturligvis ikke bestride, at de fire partier har visse muligheder. De har visse